

Buitenaards kattenkwaad

Een nieuw avontuur
van Eddie Kei

Simon Cherry

met
tekeningen
van
Andrea Kruis

Buitenaards kattenkwaad

Van Simon Cherry verscheen eerder:

De schat van Gruizelkaak

Simon Cherry

Buitenaards kattenkwaad

Het tweede avontuur van Eddie Kei

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Hoofdstuk 1

Zompig

‘Het ging zomaar opeens stuk.’

Eddie Kei keek naar het opgeheven gezicht van zijn nichtje Millie. Wijd opengesperde ogen staarden hem aan van onder een bos warrige krullen. Die vielen als een waterval langs de kuiltjes in haar wangen en stroomden over de schouders van haar roze prinsessenjurk. Ze zag er heel schattig uit. Dat gold niet voor het verwrongen stuur dat ze in haar ene hand hield en de vettige ketting die in haar andere hand lag.

‘Hoe bedoel je, het ging zomaar opeens stuk?’ zei Eddie. ‘Hoe kan het zomaar opeens stukgaan? Het is een fiets.’

‘Ik heb het niet stukgemaakt.’ Ze beet op haar onderlip. ‘Maar wat gebeurt er als iemand dat wel heeft gedaan?’

‘Dan zit die iemand,’ zei Eddie, ‘flink in de problemen.’

De onderlip begon te trillen.

Nee, dacht Eddie. Geen geblèr meer. Hij had schoon genoeg van Millies geblèr, dat zo schel was als een brandweersirene en door je hoofd sneed als een samoeraizwaard door een watermeloen. Eerlijk gezegd had hij schoon genoeg van Millie.

‘Dus,’ vervolgde Eddie snel, ‘is het maar goed dat jij er niets mee te maken hebt. En helemaal niet in de problemen zit.’ Hij hoopte dat die toevoeging voldoende zou zijn om de dreigende tranenvloed te stoppen.

De lip hield op met trillen. Het zou goed komen. Althans, zo goed als mogelijk was met Millie in de buurt. Wat niet bijster goed was.

Dit was de eerste kerstvakantie die Eddie doorbracht in het kleine kustplaatsje Vloedlijn Baai, in het huisje dat zijn ouders afgelopen zomer hadden gekocht. Zodra de laatste schooldag voorbij was, zou hij buiten in de sneeuw gaan spelen en binnen uitrusten bij de tv. En hij zou gaan gamen. Natuurlijk. Daar had hij zich heel erg op verheugd.

Maar de afgelopen week had het weer zijn buitenprogramma verpest met grijze luchten en alle soorten regen die je kon bedenken. Het had gemiezerd en gehoosd, zo erg dat zelfs de eenden een schuilplaats hadden gezocht. En wat het

uitrusten betrof, daar had Millie een stokje voor gestoken.

Tante Marleen en oom Ben waren gekomen om bij Eddie thuis de feestdagen door te brengen. En ze hadden Millie meegebracht. De grote mensen hadden besloten dat de vier-en-driekwartjarige energiebom vol kattenkwaad haar verstandige elf-en-een-halfjarige neef Eddie nodig had om haar het goede voorbeeld te geven.

Daar was Eddie het overigens niet mee eens. Maar Eddie werd niets gevraagd.

De grote mensen hadden ook besloten dat feestvieren de beste manier was om je op de kerstdagen voor te bereiden. Dus waren ze die avond met elkaar gaan stappen.

‘We zijn in het café om de hoek,’ had Eddies vader gezegd. ‘Als er een probleem is, bel je maar.’

Dus daar zat hij, opgescheept met Millie. En hij moest maar zien hoe hij haar bezighield. Ze was de helft minder oud dan hij, en de helft minder lang, maar ze gaf hem twee keer meer ellende dan hij aankon.

Haar interesse voor de fiets was al aan het afnemen. Ze liet de ketting vallen op de vloer in de gang, zodat een zwarte smeerveeg het tapijt ontsierde. Daarna gooide ze het kapotte stuur over haar schouder. Dat vloog door de lucht en smakte tegen de plafonnière aan, die onmiddellijk barstte. De glazen kap liet los en kletterde op het haltafeltje, waar-

door een stapeltje kerstkaarten naar de grond waaierde.

Eddie probeerde kalm te blijven. Maar Millie schraapte elk flintertje geduld dat hij in zich had uit hem. En ze bleef vragen om meer.

‘Laten we die onderdelen hier weghalen,’ zei Eddie met een zucht. Hij bukte zich om de fietsketting op te rapen. ‘Ik kan maar beter op zoek gaan naar de rest van de fiets. Weet je nog waar je die gelaten hebt?’

‘Ik weet dat hij in je slaapkamer stond,’ zei Millie hulpvaardig.

‘In mijn slaapkamer?’ zei Eddie. ‘Waarom stond mijn fiets in mijn slaapkamer?’

‘Hij zag er zo moe uit,’ zei Millie. ‘Ik dacht dat een dutje hem goed zou doen. Het was nog een hele klus om hem boven te krijgen.’

Eddie liep naar de trap om de fiets naar beneden te halen. Hij zag dat er een lange kras over het behang liep, net boven de treden.

‘Maar daar is hij nu niet meer,’ zei Millie. ‘Niet nadat hij uit het raam viel.’

‘En hoe kreeg hij dat voor elkaar?’ vroeg Eddie, die zijn best deed kalm te klinken.

‘Dat weet ik niet,’ zei Millie. ‘Het gebeurde zomaar op eens.’

‘Juist,’ zei Eddie, terwijl hij diep inademde in een poging nog een laatste kruimel geduld tevoorschijn te toveren. ‘Dan moet hij nu dus in de voortuin liggen.’

Eddie greep een zaklantaarn uit de gangkast. Hij had hier geen zin in. Het was smerig weer buiten. Om het huis huilde een felle zeewind die de regen tegen de ramen joeg en de brievenbus liet klepperen. Eddie opende de voordeur. De wind kreeg er vat op en trok de deur ruw uit zijn hand.

‘Waarom bestaat wind?’ vroeg Millie, terwijl ze op de trap ging zitten.

‘Niet nu,’ zei Eddie. Hij beschermde zijn ogen met zijn hand en tuurde de natte duisternis in. Hij zag zijn fiets liggen op het grasveldje. Een van de wielen maakte een zorgwekkende hoek en het zadel was in het stuurgat gepropt. Maar verder zag de fiets er redelijk onbeschadigd uit. Eddie trok een regenjas aan die naast de voordeur hing en rende de tuin in. De wind zag zijn kans schoon en blies met een gemene ruk een lading water in zijn nek, onder zijn mouwen, op zijn gezicht en over zijn schoenen. Zijn sokken waren meteen doorweekt.

‘Ik haat regen,’ mopperde hij, en direct kreeg hij een mondvol. Hij greep de fiets en wilde het ding naar het huis slepen, maar toen hij zich omdraaide zag hij halverwege het tuinpad iets op de grond liggen. Iets bruins. Of bruinachtigs.

Dat was moeilijk te zien in het donker met al die nattigheid. Het leek op een soppig stuk stof. Hadden de grote mensen misschien een trui of een sjaal verloren toen ze weggingen? Het was doorweekt en het oppervlak zag er geklit uit. Hij kon het maar beter uit de regen halen. Hij bukte zich om het op te rapen.

‘Miauw!’ Het klonk als een hees gefluister. Met een zompige plof probeerde het uitgeput weg te springen.

‘Een kat!’ zei Eddie. Alleen door de miauw wist hij wat het was. Maar van een zachte vacht of tevreden gespin was niets te bekennen. Door de regen hingen alle haren glad naar beneden. De staart volgde futloos en het water droop uit de neerhangende snorharen. Het beestje zag er verzopen en vooral heel zielig uit.

‘Je kunt niet buiten blijven. Kom maar gauw naar binn— O!’

De kat was overeind gesprongen en schoot door de deuropening de warmte van de verlichte gang in.

‘Wat is dat?’ Millies stem schoot omhoog. ‘Mag hij wel

naar binnen? Hij lekt liters water op het tapijt.'

'Dat is niet erg. Het is maar een kat. En het is maar een beetje water, niet het einde van de wereld,' antwoordde Eddie.

Het zou niet lang duren voordat hij erachter kwam dat hij het mis had. Vreselijk mis.

Hoofdstuk 2

Hongerig

‘Ik weet dat je dit niet leuk vindt,’ zei Eddie, ‘maar we moeten je droog zien te krijgen.’

De kat wurmde zich bijna onder de handdoek uit die Eddie gebruikte om hem droog te wrijven.

‘Ik heb altijd al een kat willen hebben,’ zei Millie, terwijl ze opgewonden op en neer sprong. ‘Ik noem hem meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes en ik ga heel erg van hem houden.’

Eddie vond dat een kat die bijna verdronken was in de regen al genoeg had geleden en niet opgescheept mocht worden met zo’n belachelijke naam. Maar hij zei niets. Hij wilde Millie niet van streek maken. Het maakte ook niet uit hoe ze hem noemde. De kat zou niet lang bij hen zijn. Het dier droeg geen halsband met een naamplaatje of een

adres. Ze wisten dus niet waar hij vandaan kwam, maar hij hoorde vast thuis in een van de huizen uit de buurt. Katten vielen niet zomaar uit de lucht. Vanavond was het weer te verschrikkelijk om naar de eigenaar te zoeken, maar daar ging hij morgenochtend meteen mee beginnen.

De kat die voorlopig door het leven moest als meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes, wrong zich onder de handdoek vandaan. Zijn vacht, die opgedroogd was tot een roestig rood, stond recht overeind. De kat zelf stond stokstijf te starren. Hij zag er totaal niet knuffelig uit. Millie stak haar hand uit om hem te aaien, maar die sloeg hij weg met zijn poot. Toen viel hij om.

‘Arme meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes,’ zei Millie. ‘Je hoeft niet bang te zijn.’

‘Hij moet nog aan ons wennen,’ zei Eddie.

‘Ik weet zeker dat hij dikke vriendjes wordt met Dieterpieter,’ riep Millie. Ze stampte de trap op. ‘Iedereen vindt Dieterpieter lief.’

Dieterpieter was haar lievelingsknuffel. Haar moeder, Ed-dies tante Marleen, had hem gebreid. Tante Marleen had een passie voor breien. En een geheel eigen stijl.

‘Patronen zijn voor beginners,’ zei ze vaak. ‘Echte breiers beginnen gewoon en zien wel waar ze uitkomen.’ Eddie dacht dat Dieterpieter zijn leven waarschijnlijk begonnen

was als ijsbeer. Of als pelikaan. Of misschien zelfs als politieagent. Het was moeilijk te zeggen wanneer tante Marleen eenmaal losging. Maar hoe hij ook begonnen was, Dieterpieter had zich ontwikkeld tot een plomp geval van blauwgrijze wol met een uitgezakt achterwerk, een grote rode mond, uitpuilende ogen en een pluk knaloranje haar boven op zijn hoofd. Millie was dol op Dieterpieter. Maar ze vergiste zich toen ze zei dat iedereen gek op hem was. Zodra ze haar knuffel naar meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes gooide, schoot de kat met een grote sprong de woonkamer in.

‘Waarom deed hij dat?’ vroeg Millie.

‘Hij voelt zich nog niet op zijn gemak,’ zei Eddie. ‘Laten we rustig bij hem gaan zitten. Dan kijken we tv.’

Behoedzaam staarde de kat vanuit de verste hoek van de kamer naar Eddie en Millie. Hij leek net zo op zijn gemak als een chocolade-ijsje op de verwarming. Eddie pakte de afstandsbediening en drukte leven in de televisie. Het laatste stukje van een reclame over hoe je lekkerder kon ruiken met de kerst schoot over het scherm. Het beeld veranderde in een slanke grijze kat die over een tapijt sloop.

‘Katten zijn niet gewoon vrienden,’ verzuchtte een stem door zachte pingelmuziek heen. De grijze kat gaf kopjes aan een vrouwenbeen. ‘Ze zijn familie,’ kweelde de stem verder,

‘en je familie verdient het allerbeste.’ De vrouw trok een zakje open en kieperde glinsterende brokjes vlees in een witte kom. Meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes wankelde naar de tv, strekte zich uit en tikte met een voorpoot tegen het scherm.

‘Miauw!’ Het klonk meer als een schorre hoest.

‘Hij zegt dat hij honger heeft,’ zei Millie. ‘Hij zag de reclame en nu wil hij eten. Wie is er hier een brave slimmerik?’

De kat tikte weer tegen het scherm.

‘Dat had ik zelf ook kunnen bedenken,’ zei Eddie. ‘Kom mee. Er ligt vast nog wel een stuk koude kip in de koelkast. Dat mag hij wel hebben.’

Ze pakten een kom uit de servieskast, versnipperden er de restanten van de kip in en zetten de kom op de grond.

‘Alsjeblieft, meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes,’ zei Millie. ‘Mjammie!’

De kat liep langzaam om de kom heen, die hij intussen scherp in de gaten hield. Toen draaide hij zich om en liet al wiegelend zijn rode achterwerk boven op de kip zakken.

‘Ieuwww!’ riep Millie. ‘Wat doet hij nu?’

‘Dat is wel heel raar,’ zei Eddie. ‘Zoiets heb ik een kat nog nooit zien doen.’

Een ogenblik zat meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes doodstil, alsof hij verwachtte dat er iets ging gebeuren. Toen

tilde hij zijn achterwerk uit de kom, draaide zich om en duwde zijn snuit in de kipsnippers. Daarna hief hij zijn kop weer op. Hij kauwde langzaam en onzeker, als een kind dat een nieuwe groente uitprobeert.

Plotseling werd de keuken gevuld met trompetgeschal, tromgeroffel en hondengeblaf.

‘Snel,’ riep Eddie. ‘Superhero Hondenheld begint!’ Millie en hij haastten zich de woonkamer in en doken op de bank die voor de tv stond.

Superhero Hondenheld was de nieuwste avonturenhit-serie. Iedere week was er een kersverse aflevering te zien, waarin een detectivehond lafhartige schurken dwarsboomde in hun pogingen de wereld te veroveren. Eens was Superhero Hondenheld een gewone hond geweest. Tot een geheimzinnige, radioactieve vlooienband ervoor had gezorgd dat hij superkrachten kreeg. Sindsdien kon hij superhard rennen en blaffen, en had hij superscherpe nagels aan supergespierde poten. Zijn ware identiteit was een mysterie, omdat hij een masker droeg. Maar zijn logo met pootafdruk dat op zijn cape en hoofdband prijkte, was wereldberoemd. Bovendien had hij een heel rijtje reddingen op zijn naam staan. Hij had puppy's uit razende rivieren gevestigd, uit brandende gebouwen gesleept en uit kooien in kelderkasten gered. Niet alleen op tv was Superhero Hondenheld een hit. Eddies ouders hadden een winkel in feest- en gelegenhedskleding voor huisdieren (niemand heeft perfecte ouders), en het Superhero Hondenheld-masker, de cape en de hoofdband waren een groot verkoopsucces. Ze waren zelfs nog populairder dan de Dracula-griezeluitrusting (inclusief vampierenhoektanden) en de volledige Willem-Alexander-en-Máxima-Oranje-Boven-set (ook beschikbaar voor cavia's). Honderden honden, van Deense dogs tot teckels, zouden dankzij hun eigenaren eerste kerstdag gebukt gaan

onder een masker, cape en hoofdband met de beroemde pootafdruk. In elk geval zouden ze een flink deel van de dag bezig zijn met het aan stukken scheuren en in de tuin begraven van hun outfit als niemand keek.

Eddie en Millie keken zwijgend naar hoe de Superhero Hondenheld-aflevering van deze week zich ontvouwde. De hoofdrol was weggelegd voor een wel heel gemene slechterik met een geheime onderwaterbasis, een reuzenhuis-hagedis en een plan om België te stelen. Eddie en Millie waren niet de enigen die aan de beeldbuis gekleefd zaten. Vlak voor het eerste reclameblok was de kat uit de keuken gekomen en ook hij staarde onafgebroken naar het scherm.

‘Miauw!’ zei meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes hees, zodra een andere kattenvoerreclame begon. Deze keer werd de prut aangeprezen door een ooit-was-ze-beroemd-maar-nu-niet-meer-televisiekok, die haar neus diep in het blikje stak en verkondigde dat het zó lekker rook dat ze het zelf wel wilde proberen.

‘Geloof je het zelf,’ zei Eddie.

‘Miauw!’ herhaalde de kat, met zijn voorpoot naar het scherm wijzend.

‘Hij wil nog meer eten,’ zei Millie.

‘Hij kan geen honger meer hebben,’ zei Eddie. ‘Niet na al die kip.’

‘Miauw!’ hield de kat vol.

‘Hij zegt van wel,’ zei Millie.

‘Goed,’ verzuchtte Eddie. ‘Dan moesten we nog maar eens in de keuken gaan kijken.’

Vijfenvertig minuten later had Superhero Hondenheld de slechterik verslagen en België gered. Tegelijk met een nest te schattige labradorpups die op het menu van de reuzenhuishagedis hadden gestaan. De hondenheld stond met zijn supertong te likken aan een ijsje met worstsmaak. Dat was speciaal voor hem gemaakt door zijn eigenaar, de oude meneer Hazelaar. Een vriendelijk en grappig mannetje dat zo bijziend was dat hij geen idee had van het dubbelleven van zijn hond.

In diezelfde vijfenvertig minuten hadden drie reclameblokken gezeten, met in elk blok een reclame voor kattenvoer. En bij elke kattenvoeraanbieding had meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes hartverscheurend gemiauwd om meer eten. Dus behalve de kip, had hij een blik tonijn, een plak ham, de binnenkant van een visstick en een overgebleven saucijs verorberd. En nu het programma voorbij was, kwam de reclame met de grijze kat weer langs.

‘Miauw!’ zei meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes. En hij liet een boer.

‘Er klopt iets niet aan die kat,’ zei Eddie.

‘Miauw!’

‘Flauwekul!’ zei Millie. ‘Hij is mijn eigenste meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes en hij is perfect. Hij heeft gewoon nog honger.’

‘Honger?’ schamperde Eddie. ‘Kijk dan! Zijn buik zit zo vol dat hij ermee over de vloer sleept.’

‘Dan ga ik iets voor hem halen. Want ik hou wel van jou, meneertje Knuffiefluffiesnoezepoes. Kom maar met me.’

Millie vertrok naar de keuken. Moeizaam waggelde de kat achter haar aan. Zijn bolle buik trok een spoor in het hoogpolige tapijt. Eddie hoorde de koelkastdeur opengaan. En dichtslaan. Daarna klonk een luid geratel, terwijl Millie de keukenkastjes doorzocht.

‘Er staat een blik rijstpudding,’ tetterde ze. ‘Lusten katten rijstpudding?’

‘Hij heeft genoeg gehad,’ riep Eddie terug. ‘Laat nou maar.’

‘Daar gaan we achter komen,’ negeerde Millie hem.

Even later kwam ze de woonkamer weer in. ‘Je kat heeft overgegeven,’ zei ze.

Lees verder in *Buitenaards kattenkwaad*.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Eddy Stone and the Alien Cat Mash-up*
© 2016 Simon Cherry

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marjolein Algera

Omslagafbeelding en illustraties: Andrea Kruis

Omslagontwerp en grafische verzorging: Bert Holtkamp

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4427 1 (e-book 978 90 261 4428 8)

NUR 282, 283